

Artikel 3, tweede lid, van de wet 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werd toegepast voor het opmaken van de akten van de rechtspleging die aan dit vonnis voorafgingen.

De rechtbank heeft kennis genomen van de stukken van de rechtspleging, en in het bijzonder van :

- de dagvaarding, betekend op 4 januari 2008 met een exploit van mr. plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder, in de plaats van mr. gerechtsdeurwaarder te
- het bevelschrift van de Voorzitter van deze rechtbank van 2 maart 2009, uitgesproken in toepassing van artikel 88, 52, van het Gerechtelijk Wetboek ;
- de "conclusies" van neergelegd op 19 mei 2008 ;
- de "synthese en aanvullende conclusies", "eerste besluiten na beschikking dd. 28 januari 2011 in de zaak zowel in de zaak gekend onder het rolnummer als onder rolnummer en de syntheseconclusie van en respectievelijk neergelegd op 10 augustus 2009, 30 december 2011 en 15 februari 2013 ;
- de conclusie, syntheseconclusie, "tweede syntheseconclusie" en "derde syntheseconclusie" van het Vlaams Gewest en respectievelijk neergelegd op 18 april 2008, 19 juni 2008, 28 september 2012 en 3 mei 2013.

Op de zitting van 29 juni 2012 werden de raadsleden van de partijen gehoord, waarna voor en een stukkenbundel werd neergelegd, en voor het Vlaams Gewest en werd gesteld dat verwezen wordt naar het stukkenbundel dat al was neergelegd ter gelegenheid van de procedure die gevoerd werd in toepassing van artikel 88, 52, van het Gerechtelijk Wetboek. De debatten werden vervolgens gesloten en de zaak werd in beraad genomen.

A. Feiten en procedurevoorgaanden

1. Met aanstekende brieven van 18 mei 2007 werd aan en meegedeeld dat hen in toepassing van artikel 156 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening elk een administratieve geldboete werd opgelegd van 5.000 €, wegens het voortzetten van werken in strijd met een stakingsbevel op een perceel te en verzochten om kwijtschelding van de geldboete. Deze verzoeken werden deels gegrond verklaard bij besluit van de stedenbouwkundige inspecteur van 27 juni 2007, en de

administratieve geldboeten werden gehalveerd naar elk 2.500 €.

2. Op 6 december 2007 liet de rekenplichtige van het Herstelfonds aan en dwangbevelen betekenen om de administratieve geldboeten te betalen.

Het wordt niet betwist dat de administratieve geldboete inmiddels had betaald.

en tekenden op 4 januari 2008 verzet aan tegen de dwangbevelen, met dagvaarding voor de rechtbank van het Vlaams Gewest en In haar hoedanigheid van rekenplichtige van het Herstelfonds.

B. Eisen

3. en eist dat de rechtbank het verzet ontvankelijk en gegrond zou verklaren, zou zeggen voor recht dat geen geldboete verschuldigd is en dat de boete reeds op 17 juli 2007 heeft betaald, en dienvolgens het dwangbevel van 6 december 2007 zou nietig verklaren of terzijde schuiven.

Het Vlaams Gewest en besluiten tot de ongegrondheid van de vorderingen.

C. Beoordeling

4. Met de dagvaarding die op 4 januari 2008 aan het Vlaams Gewest werd betekend, tekenden en in toepassing van artikel 157, §4, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (thans artikel 6.1.50., §4, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ("VCRO")) verzet aan tegen de dwangbevelen die hen op 6 december 2007 werden betekend.

De dwangbevelen hebben betrekking op de invordering van administratieve geldboeten die en werden opgelegd naar aanleiding van een inbreuk op een stakingsbevel.

In geval van verzet tegen een dwangbevel in toepassing van voormeld artikel 6.1.50., §4, van de VCRO, oefent de rechtbank van eerste aanleg een controle met volle rechtsmacht uit op de administratieve geldboete (Parlementaire Stukken, Vlaams Parlement, 1998-1999, nr. blz. 13).

De controle van de rechtbank betreft een wettigheidscontrole zowel op

het stakingsbevel en de onderliggende bevinding dat een stedenbouwkundige inbreuk werd begaan; als op de vaststelling dat het stakingsbevel werd overtreden, de beslissing om een administratieve geldboete op te leggen, en de beslissing om de boete niet geheel of gedeeltelijk kwijt te schelden.

De controle van de rechter strekt zich daarbij uit tot alles wat tot de beoordeling van het bestuur behoort, en wordt slechts begrensd door de beperkingen die de wetgever aan het bestuur heeft opgelegd.

5. Met betrekking tot het dwangbevel dat aan [ ] werd betekend, stelt de rechtbank vast dat niet wordt betwist dat [ ] de haar opgelegde administratieve geldboete op 17 juli 2007, en derhalve tijdig, heeft betaald. Het dwangbevel werd haar dan ook ten onrechte betekend. De eis die ertoe strekt om vast te stellen dat de boete heeft betaald, is gegrond.

6. Wat het dwangbevel betreft dat aan [ ] werd betekend, voeren [ ] en [ ] vooreerst aan dat het stakingsbevel onwettig was omdat ten onrechte zou zijn beslist dat een stedenbouwkundige overtreding werd begaan. De vergunning voor de werken waarvoor het stakingsbevel werd afgeleverd, werd volgens hen immers op onwettige wijze geweigerd, hetgeen zou blijken uit de vernietiging door de Raad van State van dit weigeringsbesluit, bij arrest nr. [ ] van 7 mei 2010.

Uit dat arrest blijkt dat de weigering van de vergunning onwettig was omdat de weigeringsmotieven niet afdoende waren om te besluiten tot de onverenigbaarheid van het project met de goede plaatselijke aanleg en het negatief advies van de afdeling Wegen en Verkeer [ ] dat eveneens als weigeringsmotief werd aangehaald, evenmin afdoende was gemotiveerd in het licht van de adviesbevoegdheid die aan deze afdeling werd verleend voor bouwaanvragen die betrekking hebben op percelen langs gewestwegen.

Hieruit volgt niet dat de stedenbouwkundige vergunning, zo de onwettigheden niet waren begaan, in elk geval diende verleend te worden. Het was niet uitgesloten dat de overheid, in het kader van de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, een weigering van de vergunning alsnog op afdoende wijze kon motiveren.

Het staat met andere woorden niet vast dat [ ] en [ ] over een stedenbouwkundige vergunning hadden beschikt indien de onwettigheden niet waren begaan. De omstandigheid dat nadien alsnog een regularisatievergunning werd verkregen, doet hieraan geen afbreuk. De regularisatievergunning geldt overigens enkel voor de

toekomst, en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de werken tot aan de afgifte ervan werden geacht uitgevoerd te zijn zonder stedenbouwkundige vergunning.

De toepassing van artikel 159 van de Grondwet heeft overigens enkel tot gevolg dat de onwettige bestuurshandeling buiten toepassing wordt verklaard, en kan niet tot gevolg hebben dat de rechtbank een andere bestuurshandeling in de plaats stelt.

De omstandigheid dat de weigering van de vergunning onwettig was, kan dan ook niet de fictie in het leven roepen dat de werken waarvoor het stakingsbevel werd afgeleverd, geacht waren vergund te zijn. Op het ogenblik dat het stakingsbevel werd uitgevaardigd, was er geen stedenbouwkundige vergunning voorhanden voor deze werken. De rechtbank besluit dat de onwettigheid van de weigering van de vergunning niet leidt tot de onrechtmatigheid van het stakingsbevel.

7. en voeren vervolgens aan dat niet wordt bewezen dat de werkzaamheden heeft uitgevoerd waardoor het stakingsbevel werd doorbroken.

Artikel 6.1.49, §1, van de VCRO bepaalt dat de geldboete maar kan worden opgelegd aan de "persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een door de stedenbouwkundige inspecteur bekrachtigd bevel tot staking". Het moet aldus worden aangetoond dat zelf handelingen heeft gesteld die van aard zijn het stakingsbevel te doorbreken.

en verwijzen naar de overwegingen van de rechtbank in het vonnis van 27 juli 2012 in de zaak inzake de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, en waarin wordt geoordeeld dat met de verklaringen van die werden geacteerd in een proces-verbaal van 21 november 2003, geen rekening kan gehouden worden. Zonder die verklaring kon volgens de rechtbank niet worden uitgemaakt of bij de werken was betrokken.

De rechtbank stelt vast dat de doorbraak van het stakingsbevel werd vastgesteld in een proces-verbaal van 3 maart 2006. In dit proces-verbaal wordt gewag gemaakt van een brief van de advocaat van en aan de burgemeester van waarin wordt gesteld dat *ondertussen geanticipeerd heeft op het (...) bevel (tot het winddicht maken van de werf)*. Naar aanleiding van die brief werd een onderzoek ingesteld waarbij werd vastgesteld dat *"de werf reeds winddicht is gemaakt, niet door middel van plastic of planken, maar door houten ramen en deuren met beglazing en zelfs met rolluiken, hoewel de werken d.d. 18.06.2002 werden stilgelegd"*.

Het blijkt aldus dat door de raadsman van zelf werd

meegedeeld dat de werken waarmee het stakingsbevel werd doorbroken, werden uitgevoerd door
Het is in deze omstandigheden voldoende bewezen dat ook
zich schuldig heeft gemaakt aan de doorbraak van het stakingsbevel.
De rechtbank dient voor deze bevinding dan ook geen acht te slaan op het proces-verbaal van 21 november 2003, dat overigens in het kader van deze procedure niet aan de rechtbank werd voorgelegd.

8. Ten slotte werpen en nog op dat de werken waarmee het stakingsbevel werd doorbroken, voorwerp uitmaakten van een discussie of deze nu louter veiligheidsmaatregelen waren dan wel instandhoudingswerken. Zij laten ook gelden dat de aannemer een volledige kwijtschelding heeft verkregen van de boete. De sanctie zou onevenredig zijn met het nagestreefde doel, nu reeds 2.500 € werd betaald door

De rechtbank stelt terzake vast dat de boete van 2.500 € die aan werd opgelegd, reeds een halvering uitmaakt van de oorspronkelijke boete omdat voor de uitgevoerde werken geen stedenbouwkundige vergunning vereist was. De boete is in deze omstandigheden niet onevenredig met de inbreuk op het stakingsbevel die wel degelijk blijkens de vaststellingen van de verbaalsanten betrekking had op de verdere uitvoering van de verbouwingswerken (plaatsen van houten ramen en deuren met beglazing en rolluiken), zodat hieruit de vaste wil bleek van de overtreders om het stakingsbevel te negeren.

Het verzet tegen het dwangbevel dat aan werd betekend, is ongegrond.

9. Het verzet tegen het dwangbevel dat aan werd betekend, is weliswaar gegrond, doch het blijkt uit de gegevens van de zaak dat het werkelijk voorwerp van het geding het verzet was tegen het dwangbevel dat aan werd betekend.

Over de tijdelijke betaling van de boete door heeft nooit een betwisting bestaan, en het is duidelijk dat er geen dagvaarding zou nodig zijn geweest indien er geen verzet werd aangetekend tegen het dwangbevel dat aan werd betekend.

In deze omstandigheden is het gepast te veroordelen tot alle gerechtskosten. De rechtbank ziet geen reden om af te wijken van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding.

*

OP GROND VAN DEZE REDENEN BESLIST DE RECHTBANK :

Het verzet tegen het dwangbevel dat aan _____ werd betekend, is toelaatbaar en gegrond ;

De rechtbank stelt vast dat _____ de boete reeds op 17 jull 2007 heeft betaald ;

Het verzet tegen het dwangbevel dat aan _____ werd betekend, is toelaatbaar doch ongegrond ;

De rechtbank veroordeelt _____ tot de gerechtskosten, begroot op 513,91 € (dagvaarding) + 440 € (rechtsplegingsvergoeding toekomend aan het Vlaams Gewest).

Dit vonnis wordt uitgesproken tijdens de buitengewone openbare zitting van de 23de kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 19 juli 2013, door _____ rechter, in aanwezigheid van de heer _____ afgevaardigd griffier.